

per somnum commixta mero, nos magna precati
 numina sortitique vices una undique circum
 fundimur et telo lumen terebramus acuto,
 ingens quod torva solum sub fronte latebat,
 Argolici clipei aut Phoebeae lampadis instar,
 et tandem laeti sociorum ulciscimur umbras.
 sed fugite, o miseri, fugite atque ab litore funem
 rumpite.

635

nam qualis quantusque cavo Polyphemus in antro
 lanigeras claudit pecudes atque ubera pressat,
 centum alii curva haec habitant ad litora volgo
 infandi Cyclopes et altis montibus errant.

tertia iam lunae se cornua lumine complent,
 cum vitam in silvis inter deserta ferarum
 lustra domosque traho vastosque ab rupe Cyclopas
 prospicio sonitumque pedum vocemque tremesco.
 victum infelicem, bacis lapidosaque corna,
 dant rami, et volsis pascunt radicibus herbae. 645
 omnia conlustrans hanc primum ad litora classem
 prospexi venientem. huic me, quaecumque fuisse, addixi: satis est gentem effugisse nefandam.
 vos animam hanc potius quocumque absumite leto.'

Vix ea fatus erat, summo cum monte videmus 655
 ipsum inter pecudes vasta se mole moventem
 pastorem Polyphemum et litora nota petentem,
 monstrum horrendum informe ingens, cui lumen
 ademptum.

trunca manum pinus regit et vestigia firmat;
 lanigerae comitantur oves; ea sola voluptas 660
 solamenque mali.

postquam altos tetigit fluctus et ad aequora venit.
 luminis effossi fluidum lavit inde cruentem
 dentibus infrendens gemitu, graditurque per aequor
 iam medium, necdum fluctu latera ardua tinxit. 665
 nos procul inde fugam trepidi celerare recepto
 supplice sic merito tacitique incidere funem,
 verrimus et proni certantibus aequora remis.